

Security Challenges Facing the Asia–Pacific Region Based on the Indicators of Barry Buzan’s Regional Security Complex Theory

Marjan Badii Azandahi

Associate Professor, Department of Political Geography, Faculty of Geography, University of Tehran, Tehran, Iran (Corresponding Author)

Email: mbadiee@ut.ac.ir

Hassan Kamran Dastjerdi

Professor, Department of Political Geography, Faculty of Geography, University of Tehran, Tehran, Iran

Email: hkamran@ut.ac.ir

Bahador Zarei

Associate Professor, Department of Political Geography, Faculty of Geography, University of Tehran, Tehran, Iran

Email: bzarei@ut.ac.ir

Seyed Mohammad Naghib zadeh

PhD Candidate in Political Geography, Faculty of Geography, University of Tehran, Tehran, Iran

Email: naghibzade.48@ut.ac.ir

Abstract

The Asia–Pacific region, as one of the most significant geographical and geopolitical areas, plays a decisive role in shaping and transforming global order and security in the twenty-first century. One of the key theoretical frameworks for analyzing this region is Barry Buzan’s Regional Security Complex Theory, which is grounded in five core indicators: security interdependence; social structure (patterns of amity and enmity); geographical proximity; anarchic structure; and relative autonomy. The present study aims to identify and analyze the security challenges confronting the Asia–Pacific region based on these five indicators. The research adopts a descriptive–analytical approach and is conducted using library-based and online sources. According to the findings, the most significant security challenges include, under the first indicator, the interdependence of territorial disputes, non-traditional threats, and the crisis on the Korean Peninsula. Under the second indicator, challenges stem from historical and identity-related issues such as historical legacies of war and occupation, collective memories, ideological divides and value-based confrontations, the spectrum of power relations, multilayered security architecture, and discursive competition between the Asia–Pacific and the Indo-Pacific frameworks. Under the third indicator, challenges arise from the interconnection and overlap of crisis-prone zones across the subregions of this vast area. Based on the fourth indicator, challenges are associated with the absence of comprehensive regional authority, arms competition among major powers, dual policies adopted by states, and the inefficiency of regional institutions. Finally, under the fifth indicator, challenges are examined in relation to the relative autonomy of states within the region. The results indicate that security challenges in the Asia–Pacific region are deeply intertwined and complex, exerting significant impacts on the stability and security of neighboring regions as well as the global system.

Keywords: Asia–Pacific, Security Challenges, Regional Security Complex, Barry Buzan

چالش‌های امنیتی پیش‌روی آسیا-پاسفیک با تکیه بر شاخص‌های نظریه امنیتی منطقه‌ای «بری بوزان»

مرجان بدیعی ازنادهی

دانشیار گروه جغرافیای سیاسی، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران (نویسنده مسئول)

Email: mbadiee@ut.ac.ir

حسن کامران دستجردی

استاد گروه جغرافیای سیاسی، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران

Email: hkamran@ut.ac.ir

بهادر زارعی

دانشیار گروه جغرافیای سیاسی، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران

Email: bzarei@ut.ac.ir

سید محمد نقیب‌زاده

دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران

Email: naghizade.48@ut.ac.ir

چکیده

منطقه آسیا-پاسفیک به‌عنوان یکی از مهم‌ترین مناطق جغرافیایی و ژئوپلیتیکی، نقش تعیین‌کننده‌ای در شکل‌گیری و تحول نظم و امنیت جهانی در قرن بیست‌ویکم دارد. یکی از نظریه‌های مهم در تحلیل این موضوع، نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای «بری بوزان» است که بر شاخص‌های پنج‌گانه استوار است: وابستگی متقابل امنیتی، ساخت اجتماعی (الگوهای دوستی و دشمنی)، مجاورت جغرافیایی، ساختار آنارشیک و استقلال نسبی. تحقیق حاضر با هدف شناسایی و تحلیل چالش‌های امنیتی پیش‌روی این منطقه براساس شاخص‌های پنج‌گانه به رشته تحریر درآمده است. روش پژوهش، توصیفی - تحلیلی است که با استفاده از منابع کتابخانه‌ای و اینترنتی انجام گرفته است. براساس یافته‌های پژوهش، مهم‌ترین چالش‌های امنیتی عبارتند از: در شاخص اول وابستگی متقابل مناقشات سرزمینی، تهدیدات غیرمستقیم و بحران شبه جزیره کره؛ در شاخص دوم، به مسائل تاریخی و هویتی مانند میراث تاریخی، جنگ، اشغال و خاطرات جمعی، شکاف ایدئولوژیک و تقابل ارزش‌ها، طیف روابط قدرت، معماری امنیتی چندلایه و رقابت گفتمانی آسیا-پاسفیک در برابر اقیانوس هند-آرام بازمی‌گردند؛ در شاخص سوم، چالش‌ها برآمده از درهم‌تنیدگی حوزه‌های بحران‌زا در زیر مناطق این گستره وسیع هستند؛ همچنین طبق شاخص چهارم، چالش‌ها ناشی از فقدان اقتدار کامل منطقه‌ای، رقابت تسلیحاتی قدرت‌ها، سیاست‌های دوگانه کشورها همراه با ناکارآمدی نهادهای منطقه‌ای هستند و در شاخص پنجم، چالش‌ها براساس استقلال نسبی کشورهای منطقه، قابل مطالعه و بررسی هستند. نتیجه تحقیق نشان می‌دهد چالش‌های امنیتی در قلمرو آسیا-پاسفیک به‌گونه‌ای درهم‌تنیده و پیچیده‌اند که اثرگذاری خود را بر ثبات و امنیت مناطق پیرامونی و جهانی برجای می‌گذارند.

کلیدواژه‌ها: آسیا-پاسفیک، چالش، مجموعه امنیتی منطقه‌ای، بری بوزان

مقدمه

منطقه آسیا-پاسیفیک، به عنوان مرکز ثقل تحولات اقتصادی و ژئوپلیتیکی قرن بیست و یکم، با چشم انداز امنیتی به شدت پیچیده، پویا و مملو از چالش های چندوجهی روبه رو است. این منطقه پهناور که میزبان قدرت های بزرگ جهانی و منطقه ای با آرمان های متفاوت و مجموعه ای متنوع از کشورهای کوچک تر اما استراتژیک است، صحنه تعاملاتی فشرده و پویا است (Tow & Loke, 2009: 443-444). درک ماهیت و ریشه های عمیق چالش های امنیتی این منطقه که از تلاقی عوامل متعدد ساختاری و اجتماعی نشئت می گیرد، برای تحلیل دقیق و تلاش برای مدیریت بحران و حفظ صلح امری ضروری است.

پیچیدگی معمای امنیتی آسیا-پاسیفیک را می توان در تعامل مجموعه ای از عوامل بنیادین جستجو کرد؛ مانند واقعیت های جغرافیایی که نزدیکی فیزیکی امکان انتقال هرچه سریع تر تهدیدات را ممکن می سازد (Buzan & Wæver, 2003: 45)، به عنوان نمونه، آسیب پذیری سئول در برابر کره شمالی، گره خوردن امنیت در آبراه های حیاتی و مناطق مورد مناقشه دریایی که نقش دوگانه ای در شکل دهی به همکاری و رقابت ایفا می کنند. این تعاملات در بستری آنارشیک رخ می دهند به طوری که فقدان اقتدار مرکزی به معمای امنیت، رقابت های تسلیحاتی فزاینده و محدودیت اثربخشی نهادهای منطقه ای منجر شده است (Acharya, 2014: 186). در این میان، آنچه «مدکالف»^۱ (۲۰۲۰) از آن با عنوان «وجود چند بازیگر» یاد می کند، نشان دهنده نقش آفرینی قدرت های بزرگ و میانی در شکل دهی به تحولات منطقه ای است؛ به ویژه ظهور چین و رقابت استراتژیک آن با ایالات متحده، به نیروی محرکه اصلی تحولات تبدیل شده و حتی به رقابت گفتمانی بر سر مفهوم سازی خود منطقه دامن زده است (Medcalf, 2020: 120-). با این حال، امنیت صرفاً محصول محاسبات مادی نیست؛ بلکه ساختارهای اجتماعی، الگوهای ریشه دار دوستی و دشمنی که محصول تعاملات، هویت ها و برداشت های بین الازدهانی هستند نقش حیاتی دارند. میراث تاریخی تلخ و شکاف های ایدئولوژیک و فرهنگی - هویتی همچنان بر روابط سایه افکنده و تلاش برای ایجاد هویت های

منطقه‌ای مشترک را با چالش مواجه می‌سازند. این عوامل در کنار هم وابستگی متقابل امنیتی بالایی ایجاد کرده‌اند، به گونه‌ای که مشکلات امنیتی کشورها از یکدیگر جدایی‌ناپذیر هستند. در چنین فضایی، کشورهای منطقه در تلاش برای حفظ استقلال نسبی خود در برابر نفوذ قدرت‌های بزرگ استراتژی‌های متنوعی دنبال می‌کنند. مقاله حاضر با اتخاذ رویکردی توصیفی-تحلیلی، با تکیه بر شاخص‌های نظریه امنیتی منطقه‌ای بری بوزان به بررسی این شبکه پیچیده و درهم‌تنیده از عوامل و چالش‌های امنیتی در منطقه آسیا-پاسفیک پرداخته است. هدف آن است که با استفاده از منابع موجود و کاوش در ریشه‌ها، چالش‌های مهم پیش‌روی آسیا-پاسفیک در قرن بیست‌ویکم را شناسایی و تحلیل نماید؛ از رقابت قدرت‌های بزرگ و منازعات سرزمینی گرفته تا تهدیدات گوناگون، امنیت دریایی، رقابت قدرت‌ها، تنش‌های ناشی از تاریخ و جغرافیا و هویت و همچنین پویایی‌های ساختاری در حال تحول این منطقه.

۱. پیشینه پژوهش

تاکنون پژوهش‌های متعددی درباره منطقه ژئوپلیتیکی آسیا-پاسفیک انجام گرفته است که محوریت اغلب آن‌ها اهمیت ژئوپلیتیکی و ژئواستراتژیکی این منطقه، رقابت‌ها و همکاری‌های میان بازیگران منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای، علل اهمیت این منطقه برای قدرت‌های بزرگ و همچنین استراتژی‌ها و راهبردهای بازیگران فعال بوده است. در ادامه تعدادی از مهم‌ترین این پژوهش‌ها مورد بررسی قرار گرفته است.

خضری (۱۴۰۱) در مقاله «آسیا پاسفیک در قرن بیست‌ویکم: فرصت‌ها و چالش‌ها» معتقد است رقابت چین و آمریکا در منطقه هنوز به سطح جنگ سرد نرسیده و بیشتر به همزیستی مسالمت‌آمیز همراه با رقابت شباهت دارد.

زارعی و موسوی شهیدی (۱۳۹۹) در مقاله‌ای با عنوان «همکاری‌های ژئواکونومیکی و رقابت‌های ژئوپلیتیکی چین و آمریکا در منطقه آسیا پاسفیک در قرن بیست‌ویکم» بیان می‌کنند که ظرفیت بزرگ ژئواکونومیکی چین و منافع سرشاری که اقتصاد و بازار رو به رشد

چین نصیب آمریکا خواهد کرد، چشم‌انداز همکاری ژئواکونومیکی بین دو کشور بیش از رقابت‌های ژئوپلیتیکی در این قرن خواهد بود.

شفیعی (۱۳۹۹) در مقاله «جنگ سرد جدید؛ تحلیلی بر نظم امنیتی در حوزه آسیا پاسیفیک» مطرح می‌کند که ورود چین و آمریکا به‌عنوان دو رقیب اصلی، بزرگ‌ترین چالش برای حفظ صلح و امنیت منطقه است. اگرچه الگوهای امنیت جمعی یا تعاونی می‌توانند نظم را تأمین کنند؛ اما سناریوی محتمل، شکل‌گیری نظم امنیتی دوقطبی است که به «دام چرچیل» معروف است.

«ژیانگ‌هونگ»^۱ و «شاوون»^۲ (۲۰۲۱) در مقاله «از آسیا-پاسیفیک تا ایندو-پاسیفیک: تعدیل راهبرد آسیای پاسیفیک آمریکا از منظر ژئوپلیتیک انتقادی» معتقدند چین اکنون رقیب استراتژیک اصلی آمریکا به شمار می‌رود و نقش آن از عرصه اقتصادی و تجاری فراتر رفته است.

«ایدس»^۳ و «کوپر»^۴ (۲۰۱۰) در مقاله «جهان آسیا-پاسیفیک: خلاصه و دستور کار» بیان می‌کنند که اگرچه برخی با پیش‌بینی قرن حاضر به‌عنوان قرن آسیایی مخالفت کرده‌اند، اما روند آسیایی یا آسیا-اقیانوسی شدن همچنان ادامه دارد و معنای آن نیز تغییر یافته است.

«کریستوفر سن»^۵ (۲۰۰۹) در مقاله‌ای با عنوان «پیشروی روسیه به منطقه آسیا-پاسیفیک: نقش چین» به بررسی آمادگی روسیه برای میزبانی APEC در سال ۲۰۱۲، روابط اقتصادی چین و روسیه در سطح محلی و دوگانگی روسیه در مورد وابستگی متقابل با همسایه چینی خود می‌پردازد.

همان‌طور که ملاحظه می‌شود، در هیچ‌یک از پژوهش‌هایی که تاکنون به رشته تحریر درآمده‌اند، به مبحث چالش‌های امنیتی پیش‌روی آسیا-پاسیفیک پرداخته نشده است.

-
1. Xianghong
 2. Shaowen
 3. Eades
 4. Cooper
 5. Christoffersen

۲. چهارچوب نظری

۲-۱. نظریه مجموعه امنیت منطقه‌ای بری بوزان

نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای (RSCT)^۱ توسط «بری بوزان»^۲، «اوله ویور»^۳ و «یاب د وایلد»^۴ (متعلق به دانشکده مطالعات امنیتی کپنهاگ)، در سال‌های ۱۹۸۳-۲۰۰۳ ابداع شده و گسترش یافته است و بر آن است که امنیت را باید به عنوان یک ساخت اجتماعی (امنیت‌سازی) مطالعه کرد. طبق این نظریه، امنیت بین‌الملل باید از منظر منطقه‌ای بررسی شود تا بتواند یک توجیه نظری برای ساختار مناطق جهان ارائه دهد (Grabowski, 2020: 20). آن‌ها رویکرد پذیرفته شده‌ای که به بررسی این مسئله تنها از دیدگاه سیاسی و نظامی می‌پرداخت را به چالش کشیدند و با اتخاذ دیدگاه گسترده‌تری ادعا کردند امنیت باید با ابعاد پنج‌گانه سیاسی، نظامی، اقتصادی، اجتماعی و زیست‌محیطی (اکولوژیکی) مورد بررسی قرار گیرد (Buzan et al, 1998: 7-10). یک مجموعه امنیتی منطقه‌ای به وسیله کشورهایی که بخشی از آن مجموعه هستند تشکیل می‌شود، از این رو مطالعه امنیت از دیدگاه فراملی به معنای کاهش اهمیت یا نقش کشورها نیست (Szydzisz, 2019: 18). بر این اساس، یک مجموعه امنیتی منطقه‌ای باید از دو یا چند واحد خودمختار تشکیل شده باشد. بوزان همچنین از عاملی به نام «نفوذ» نام می‌برد که هر چند ذاتی یک مجموعه امنیتی منطقه‌ای نیست، اما می‌تواند پویای درونی یک مجموعه را تحت تأثیر قرار دهد و حتی تغییراتی در آن ایجاد کند. بر پایه این نظریه، نفوذ زمانی اتفاق می‌افتد که قدرت‌های خارجی با دولت‌های تشکیل‌دهنده یک مجموعه امنیتی، یک صف‌بندی امنیتی تشکیل دهند (Buzan & Wæver, 2009: 58). از نظر بوزان، یک نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای دست‌کم دارای پنج شاخص است که در زیر به هریک اشاره می‌شود.

۱. وابستگی متقابل امنیتی: وابستگی متقابل امنیتی، اولین مفهوم محوری نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای است. بوزان و ویور یک مجموعه امنیتی منطقه‌ای را مجموعه‌ای از واحدها می‌دانند که فرایندهای اصلی امنیتی‌سازی و غیرامنیتی‌سازی آن‌ها چنان

1. Regional Security Complex Theory

2. Barry Buzan

3. Ole Wæver

4. Jaap de Wilde

به هم پیوسته است که مشکلات امنیتی آن‌ها را نمی‌توان به صورت منطقی جدا از یکدیگر تحلیل یا حل کرد (Buzan & Wæver, 2003: 44-45).

۲. ساخت اجتماعی یا الگوهای دوستی و دشمنی: ساخت اجتماعی، به عنوان دومین متغیر اصلی در نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای، به الگوهای دوستی و دشمنی بین بازیگران منطقه‌ای اشاره دارد. این مفهوم از سازه‌نگاری اجتماعی تأثیر پذیرفته و بر این اصل استوار است که امنیت، مفهومی صرفاً مادی نیست، بلکه محصول تعاملات اجتماعی، برداشت‌ها و تفسیرهای بازیگران است (Buzan & Wæver, 2003: 71).

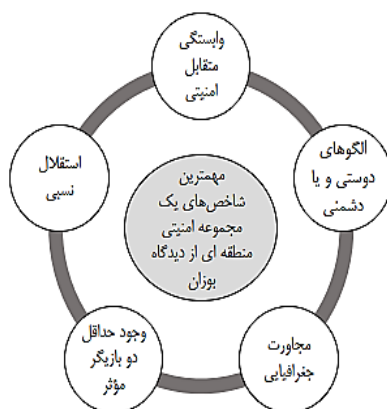
۳. مجاورت جغرافیایی: مجاورت جغرافیایی یکی از اساسی‌ترین متغیرها در نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای بوزان است. این اصل بر این واقعیت استوار است که تهدیدات در فواصل کوتاه با شدت بیشتری منتقل می‌شوند. بوزان و ویور استدلال می‌کنند که مجاورت فیزیکی سبب تعامل امنیتی بیشتر میان همسایگان نسبت به دولت‌هایی می‌شود که دورتر از یکدیگر قرار دارند (Buzan & Wæver, 2003: 45).

۴. ساختار آنارشیک یا وجود حداقل دو بازیگر: ساختار آنارشیک چهارمین متغیر اصلی در نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای است که از مکتب نئورئالیسم در روابط بین‌الملل برگرفته شده است. طبق مطالعات بوزان، مجموعه‌های امنیتی منطقه‌ای در بستر آنارشی جهانی شکل می‌گیرند. آنارشی به معنای فقدان اقتدار مرکزی فراتر از دولت‌ها است که باعث می‌شود دولت‌ها برای تأمین امنیت خود، به خودیاری و توانایی‌های خویش متکی باشند (Buzan et al, 1993: 339-342).

۵. استقلال نسبی: استقلال نسبی یکی از مفاهیم نظری پیچیده در نظریه مجموعه امنیتی منطقه‌ای است که به رابطه دیالکتیکی بین پویایی‌های منطقه‌ای و سطح سیستمیک (جهانی) اشاره دارد. طبق استدلال بوزان و ویور، یک مجموعه امنیتی منطقه‌ای باید دارای «درجه‌ای از استقلال نسبی» از سطح سیستمیک باشد تا بتواند به عنوان یک زیرسیستم متمایز تلقی شود (Buzan & Wæver, 2003: 48). همچنین این مفهوم با مفهوم

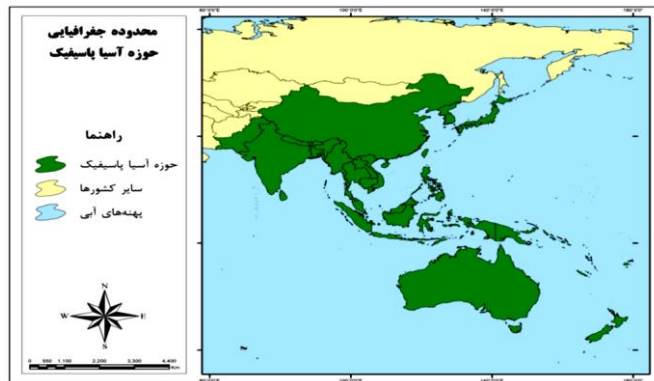
«نفوذ» در ارتباط است که به میزان دخالت قدرت‌های خارجی در پویایی‌های امنیتی یک منطقه اشاره دارد (شکل ۱).

شکل ۱: شاخص‌های یک مجموعه امنیتی - منطقه‌ای از دیدگاه بوزان (نگارندگان، ۱۴۰۴)

قلمرو تحقیق: منطقه آسیا-پاسفیک

آسیا-پاسفیک، مناطقی از قاره آسیا و اقیانوس آرام را در برمی‌گیرد و بسته به چگونگی تعریف اندک آن، این منطقه می‌تواند در بزرگ‌ترین شکل خود، ملت‌های واقع در قاره آمریکا، اقیانوسیه، آسیای شمال شرقی، آسیای جنوب شرقی، آسیای جنوبی، آسیای جنوب غربی و آسیای مرکزی را شامل شود. در زبان عام، منطقه آسیا-پاسفیک معمولاً به مناطق شمال شرق آسیا، اقیانوسیه، آسیای جنوبی و آسیای جنوب شرقی اطلاق می‌شود ولی در تعداد اندکی از نقشه‌ها، این منطقه گسترش‌یافته و سواحل غربی آمریکای شمالی و جنوبی را نیز در برمی‌گیرد (Snedden & Inouye, 2018: 4) (شکل ۲)

شکل ۲: محدوده جغرافیایی حوزه آسیا-پاسیفیک (نگارندگان، ۱۴۰۴)

رقابت اصلی در این منطقه، به چین و ایالات متحده اختصاص دارد. اصلاحات و رشد مداوم پنج دهه اقتصاد چین و رشد اقتصادی آ.سه.آن مهم‌ترین کانون‌های تحولات ژئواکونومیکی در منطقه شرق آسیا به شمار می‌رود و همکاری ژئواکونومیکی منطقه و وابستگی متقابل را طی یک دهه اخیر به سرعت توسعه داده است. در پی تحولات نظام بین‌الملل و باتوجه به ویژگی‌های اقتصادی، سیاسی و امنیتی در منطقه به‌ویژه تلاقی سیاست‌های چهار قدرت بزرگ آمریکا، چین، هند و ژاپن، به نظر می‌رسد مرکز ثقل استراتژیک جهان در حال انتقال از آتلانتیک به منطقه آسیا-پاسیفیک است. ساختار روابط در این منطقه بر مبنای مناسبات دو قدرت عمده یعنی آمریکا و چین خواهد بود که بر مبنای الگوی همکاری ژئواکونومیکی و رقابت ژئوپلیتیکی تعقیب می‌شود (زارعی و موسوی شهیدی، ۱۳۹۹: ۱۴۶).

۳. روش‌شناسی

پژوهش حاضر از نظر نوع، کاربردی و با شیوه توصیفی-تحلیلی بررسی شده است. این پژوهش درصدد است در مرحله اول، مهم‌ترین شاخص‌های نظریه مجموعه امنیتی- منطقه‌ای بری بوزان را مورد بررسی قرار داده و سپس چالش‌های امنیتی پیش‌روی منطقه آسیا-پاسیفیک بر مبنای این نظریه را مورد تجزیه و تحلیل و شناسایی قرار دهد.

۴. تجزیه و تحلیل داده‌ها و یافته‌های پژوهش

در این پژوهش، منطقه آسیا-پاسیفیک براساس شاخص‌های پنج‌گانه یک مجموعه امنیتی و منطقه‌ای از دیدگاه بری بوزان مورد تحلیل و بررسی قرار گرفته است.

۴-۱. وابستگی متقابل امنیتی

آسیا-پاسیفیک منطقه‌ای با وابستگی متقابل امنیتی بسیار بالا است و مسائل امنیتی در این منطقه به شدت به هم پیوسته‌اند و اقدامات یک کشور می‌تواند بر امنیت سایر کشورها تأثیر بگذارد. در این میان، روابط ایالات متحده و چین یکی از محورهای اصلی تحولات امنیتی به شمار می‌آید؛ به نحوی که آمریکا هم‌زمان با تلاش برای مدیریت و مهار قدرت روبه‌رشد چین، ناگزیر به حفظ تعاملات و منافع راهبردی خود با این کشور است. همچنین، اتحاد امنیتی میان آمریکا و ژاپن نقش مهمی در حفظ موازنه قدرت و ثبات در شرق آسیا ایفا می‌کند (Hook & Spanier, 2018: 215-220). این وضعیت باعث شده تا امنیت آمریکا به‌طور فزاینده‌ای به ثبات آسیا-پاسیفیک وابسته باشد، به نحوی که هرگونه درگیری در این منطقه می‌تواند به یک بحران امنیتی جهانی تبدیل شود (Hook, 2016: 340-341). مثلاً در بحران شبه‌جزیره کره، این وابستگی متقابل امنیتی به صورت برجسته‌تری نمایان می‌شود. همچنین روابط بین آمریکا، چین، ژاپن و دو کره چنان به هم گره خورده است که اقدامات هر کشور به‌طور مستقیم بر محاسبات امنیتی سایر کشورها تأثیر می‌گذارد (Hook & Spanier, 2018: 220-225). علاوه بر این، نگرانی‌های امنیتی مشترک و غیرستنی مانند تروریسم، امنیت سایبری و امنیت دریایی، کشورهای منطقه را به سمت همکاری‌های چندجانبه سوق داده و اهمیت همگرایی امنیتی در این منطقه را افزایش داده است (Chong, 2018: 289, 404).

مهم‌ترین مصادیق وابستگی متقابل امنیتی در منطقه آسیا-پاسیفیک را می‌توان در موارد زیر جستجو کرد: الف. برنامه هسته‌ای کره شمالی؛ ب. دریای جنوبی چین وابستگی متقابل در مناقشات سرزمینی؛ ج. تهدیدات غیرستنی.

برنامه هسته‌ای و موشکی کره شمالی به عنوان یک تهدید امنیتی عمده، نه تنها نگرانی‌های داخلی این کشور را تحت تأثیر قرار داده است؛ بلکه به یک نقطه تلاقی مهم در منافع و نگرانی‌های امنیتی کشورهای منطقه و قدرت‌های جهانی تبدیل شده است. این تهدیدات، روابط میان ایالات متحده، روسیه، چین و کشورهای همسایه را پیچیده کرده است و به عنوان یکی از عوامل اصلی وابستگی متقابل امنیتی در آسیا-پاسفیک شناخته می‌شود (Kim, 2024: 8). برای کره شمالی، سلاح هسته‌ای ابزاری برای بقا و اهرمی برای مذاکره با قدرت‌های بزرگ است. کره شمالی در سال‌های ۲۰۰۶، ۲۰۰۹، ۲۰۱۳، ۲۰۱۶ (دو بار) و ۲۰۱۷ شش آزمایش هسته‌ای انجام داده است (McLaughlin, 2017). همچنین این کشور از سال ۲۰۱۲ تا ۲۰۲۴، بیش از ۲۲۰ آزمایش موشکی انجام داده است که شامل موشک‌های بالستیک قاره‌پیما نیز می‌شود (Arms Control Association, 2025). برنامه هسته‌ای کره شمالی برای کره جنوبی تهدیدی وجودی محسوب می‌شود. سئول در فاصله تقریباً ۶۰ کیلومتری از مرز کره شمالی قرار دارد و در معرض بُرد سلاح‌های متعارف این کشور است، تا چه رسد به سلاح‌های هسته‌ای. به همین منظور واشینگتن و سئول جهت مصونیت در برابر تهدیدات کره شمالی، تصمیم به راه‌اندازی سیستم THAAD گرفتند تا بدین منظور از کره جنوبی و نیروهای آمریکایی محافظت کنند (Seung-woo, 2016). در واکنش به این موضوع، ژاپن سیستم‌های دفاع موشکی خود را تقویت کرده و همکاری‌های اطلاعاتی و دفاعی با آمریکا و کره جنوبی را افزایش داده است (Smith, 2019: 3). چین نگران برنامه هسته‌ای کره شمالی است و این نگرانی به‌ویژه به گسترش تسلیحات هسته‌ای در منطقه و تهدیدات ناشی از آن مربوط می‌شود. چین از احتمال گسترش برنامه هسته‌ای کره شمالی به کشورهای همسایه مانند ژاپن و کره جنوبی نگران است. این نگرانی‌ها ناشی از خطرات امنیتی بیشتر در منطقه و رقابت‌های هسته‌ای است که می‌تواند باعث افزایش بی‌ثباتی در آسیا-پاسفیک شود (Lanteigne, 2020: 166-168). برای آمریکا، برنامه هسته‌ای کره شمالی چالشی برای پیمان منع گسترش تسلیحات هسته‌ای، تهدیدی برای متحدان آمریکا در منطقه و یک تهدید بالقوه برای خاک اصلی آمریکا است. واشینگتن نگران است که کره شمالی به توانایی قابل اعتماد برای هدف قرار دادن

شهرهای آمریکا با موشک‌های بالستیک قاره‌پیما مجهز به کلاهک‌های هسته‌ای دست یابد (Jervis & Rapp-Hooper, 2018: 103). دریای جنوبی چین نمونه دیگری از وابستگی متقابل امنیتی در آسیا-پاسفیک است. اختلافات سرزمینی در این دریا شبکه پیچیده‌ای از وابستگی‌های متقابل امنیتی را ایجاد کرده است (UNCTAD, 2024). شش کشور (چین، ویتنام، فیلیپین، مالزی، برونئی و تایوان) دارای همپوشانی ادعاهای سرزمینی در این دریا هستند. این اختلافات به تنش‌های دیپلماتیک و گاه رویارویی‌های نظامی منجر شده است (Storey, 2015: 4). آمریکا، اگرچه ادعای سرزمینی در دریای جنوبی چین ندارد، اما به‌عنوان تضمین‌کننده آزادی دریانوردی و متحد فیلیپین، نقش مهمی در این مناقشات ایفا می‌کند (O'Rourke, 2024: 89, 18).

آسیا-پاسفیک همچنین با تهدیدات امنیتی غیررسمی مانند تروریسم، دزدی دریایی، قاچاق انسان و مواد مخدر، تهدیدات غیرنظامی و نوظهور و تغییرات اقلیمی مواجه است که ماهیتی فراملی دارند و نشان‌دهنده وابستگی متقابل امنیتی هستند (Caballero-Anthony, 2005: 200). تروریسم یکی از مهم‌ترین تهدیدات غیررسمی در منطقه است. گروه‌های تروریستی مانند جماعت اسلامی (JI)^۱، ابوسیف و گروه‌های مرتبط با داعش در جنوب شرق آسیا فعالیت دارند و از مرزهای ملی عبور می‌کنند. حملات تروریستی در بالی (۲۰۰۲) و جاکارتا (۲۰۱۶) در اندونزی، «مانیل»^۲ (۲۰۱۷) و «سولو»^۳ (۲۰۱۹) در فیلیپین نشان‌دهنده ماهیت فراملی این تهدید است (Tan, 2024: 302). دزدی دریایی در تنگه مالاکا و دریای سولو نیز از جمله تهدیدات فراملی محسوب می‌شود (ReCAAP Information Sharing Centre, 2025: 5).

همچنین تغییرات اقلیمی و بلایای طبیعی نیز از جمله تهدیدات غیررسمی مهم در منطقه هستند و براساس گزارش کمیسیون اقتصادی و اجتماعی ملل متحد برای آسیا و اقیانوسیه، منطقه آسیا-پاسفیک آسیب‌پذیرترین منطقه جهان در برابر بلایای طبیعی است. از سال ۱۹۷۰

1. Al-Jama'ah Al-Islamiyah

2. Manila

3. Sulu

تاکنون، بلایای طبیعی در منطقه موجب مرگ بیش از ۲ میلیون نفر شده است و ۵۷/۳ میلیون دلار زیان اقتصادی ناشی از این بلایای طبیعی ثبت شده است (ESCAP, 2023: 5)

۲-۴. ساخت اجتماعی یا الگوهای دوستی و دشمنی

آسیا-پاسیفیک منطقه‌ای با الگوهای پیچیده دوستی و دشمنی است که به شدت تحت تأثیر تاریخ، به‌ویژه تجربه استعمار، جنگ جهانی دوم، جنگ سرد و اختلافات سرزمینی قرار دارد. در بررسی الگوهای دوستی و دشمنی در این منطقه، تاریخ و هویت نقش مهمی در شکل‌گیری روابط میان کشورها ایفا می‌کنند. روابط ایالات متحده با متحدان آسیایی خود، به‌ویژه ژاپن، علاوه بر اهداف راهبردی، بر پایه هویت‌های مشترک دموکراتیک بنا شده است که پس از پایان جنگ سرد اهمیت بیشتری پیدا کرده‌اند (Hook, 2016: 336-337). این ویژگی‌ها باعث تقویت اتحاد میان این دو کشور شده و روابط آن‌ها را از سطح صرفاً منافع امنیتی فراتر برده است. در روابط میان ژاپن و چین، الگوهای دیرینه دشمنی همچنان تأثیرگذار هستند و این امر به‌رغم همکاری‌های اقتصادی گسترده میان دو کشور، پیچیدگی‌هایی در تعاملات دیپلماتیک ایجاد کرده است (Hook & Zhang, 1998: 1058).

در روابط میان ایالات متحده و چین، یک الگوی چرخه‌ای از دوستی و دشمنی مشاهده می‌شود که با دوره‌های متناوب تنش و همکاری مشخص شده است. افزایش قدرت چین در سال‌های اخیر، موجب نگرانی سیاست‌گذاران آمریکایی شده و این روابط را با چالش‌های بیشتری مواجه ساخته است (Hook & Spanier, 2018: 218-220). ساخت اجتماعی یا الگوهای دوستی و دشمنی در آسیا-پاسیفیک شامل موارد زیر می‌شود:

- ❖ میراث تاریخی: جنگ، اشغال و خاطرات جمعی؛
- ❖ شکاف ایدئولوژیک و تقابل ارزش‌ها؛
- ❖ طیف روابط قدرت در منطقه؛
- ❖ معماری امنیتی چندلایه؛
- ❖ رقابت گفتمانی: آسیا-پاسیفیک در برابر اقیانوس هند-آرام.

میراث جنگ جهانی دوم و اشغال امپریالیستی ژاپن یکی از مهم‌ترین عوامل شکل‌دهنده به الگوهای دوستی و دشمنی در شرق آسیا است. به‌رغم گذشت بیش از ۷۵ سال از پایان جنگ، خاطرات تلخ اشغال ژاپن همچنان در حافظه جمعی چین و کره زنده است و به‌عنوان منبعی برای ناسیونالیسم و بی‌اعتمادی نسبت به ژاپن عمل می‌کند. براساس گفته‌های «وانگ»^۱ (۲۰۱۲)، «تاریخ» نه تنها گذشته است، بلکه نیرویی زنده است که روابط کنونی را شکل می‌دهد. در چین، «قرن تحقیر» (از جنگ اول تریاک در سال ۱۸۳۹ تا تأسیس جمهوری خلق چین در سال ۱۹۴۹) که شامل تجاوز ژاپن می‌شود، بخش مهمی از روایت ملی است (Wang, 2012: 187). در کره جنوبی، دوران استعمار ژاپن (۱۹۱۰-۱۹۴۵) به‌عنوان دوره‌ای از سرکوب فرهنگی، استثمار اقتصادی و بی‌عدالتی به یاد آورده می‌شود. مسئله زنان آسیایند^۲ - زنان کره‌ای، چینی و نیز زنانی از سایر کشورهای آسیایی که به بردگی جنسی در ارتش امپراتوری ژاپن مجبور شدند - همچنان نقطه اصلی اختلاف بین کره جنوبی و ژاپن است (Hosaka, 2021). مسائلی مانند بازدید مقامات ژاپنی از معبد یاسوکونی (که در آن جنایتکاران جنگی نیز مورد احترام قرار می‌گیرند)، اختلاف نظر درباره محتوای کتاب‌های درسی تاریخ و مناقشات سرزمینی بر سر جزایر «دوکدو»^۳ - «تاکشیم»^۴ (صخره‌های لیانکورت^۵ میان شبه‌جزیره کره و ژاپن) و «سنکاکو»^۶ - «دیائویو»^۷ (بین ژاپن و چین) همچنان باعث بروز تنش‌های دیپلماتیک بین این کشورها می‌شود. این تنش‌ها مانع از شکل‌گیری همکاری‌های امنیتی مؤثر بین سه قدرت اصلی شرق آسیا شده است (Nagy, 2013: 49; McDevitt & Lea, 2013: 52).

شکاف ایدئولوژیک بین رژیم‌های دموکراتیک (ژاپن، کره جنوبی، تایوان) و غیردموکراتیک (چین، کره شمالی، ویتنام) در آسیا-پاسفیک به شکل‌گیری الگوهای خاصی

-
1. Jichuan Wang
 2. Comfort women
 3. Jukdo
 4. Takeshima
 5. Liancourt Rocks
 6. Senkaku Islands
 7. Diaoyudao Islands

از اتحاد و دشمنی منجر شده است. این شکاف ایدئولوژیک که ریشه در دوران جنگ سرد دارد، در سال‌های اخیر با تأکید بیشتر آمریکا بر ارزش‌های دموکراتیک و حقوق بشر در سیاست خارجی خود، عمیق‌تر شده است (Ikenberry, 2020: 257). کشورهای دموکراتیک منطقه نسبت به نزدیکی با آمریکا به‌عنوان یک قدرت دموکراتیک خارج از منطقه تمایل داشته‌اند. ژاپن، کره جنوبی، تایوان و استرالیا روابط امنیتی خود با آمریکا را به‌عنوان تضمین‌کننده امنیت و ثبات منطقه‌ای می‌بینند. در مقابل، چین و کره شمالی روابط نزدیکی با یکدیگر دارند که ریشه در پیوندهای ایدئولوژیک و تاریخی دارد (Mahbubani, 2020: chapter 8). موفقیت اقتصادی چین تحت یک نظام اقتدارگرا، به ایجاد یک دولت مدرن و قدرتمند منجر شده است؛ اما این دولت با وجود قدرت بالا، فاقد حاکمیت قانون و مسئولیت‌پذیری دموکراتیک است که جذابیت فزاینده‌ای برای برخی کشورهای در حال توسعه دارد (Hicks, 2015: 120). نکته دیگر، شدت پیچیدگی و چندبعدی بودن روابط قدرت در آسیا-پاسفیک است. ژاپن، به‌عنوان سومین اقتصاد بزرگ جهان و یک قدرت فناوری پیشرفته، نقش مهمی در معادلات قدرت منطقه‌ای ایفا می‌کند و تغییر توازن قدرت اقتصادی بین ژاپن و چین از جمله تحولات مهم ژئواستراتژیک در قرن ۲۱ محسوب می‌شود. با این وجود، «وو»^۱ در پژوهش و آنالیز روابط این دو کشور در سال ۲۰۲۳ بر این باور است که این دو کشور در جنبه‌های مختلفی باهم تفاوت دارند و فاکتورهای مختلفی بر تفاوت‌های اقتصادی این دو کشور تأثیر می‌گذارند و با وجود سرعت رشد اقتصادی بیشتر ژاپن نسبت به روند صعودی چین در سال‌های اخیر، چین همچنان شانس زیادی دارد تا با اتخاذ تصمیمات اقتصادی صحیح و عدم تکرار اشتباهات ژاپن علاوه بر اقتصاد، در بحث امنیت و جنبه‌های دیگر نیز از ژاپن پیشی بگیرد (Wu, 2023: 562-563). هند نیز به‌عنوان یک قدرت در حال ظهور، به دنبال افزایش نفوذ خود در منطقه آسیا-پاسفیک است. هند با اقتصادی به ارزش ۳,۵۷ تریلیون دلار (۲۰۲۳) و رشد سالانه قابل توجه (به‌استثنای دوران همه‌گیری کووید ۱۹)، به یک بازیگر اقتصادی مهم تبدیل شده است (World Bank, 2023). ژاپن، اندونزی و استرالیا به‌عنوان

قدرت‌های میانه، بازیگران مهمی در معادلات قدرت منطقه‌ای در هند - اقیانوسیه هستند. استرالیا به‌عنوان یکی از متحدان نزدیک آمریکا، به دنبال حفظ توازن بین منافع اقتصادی خود با چین و نگرانی‌های امنیتی ناشی از گسترش نفوذ این کشور است. در این میان، چین، آمریکا و هند، سه قدرت بزرگ و تعیین‌کننده این منطقه به شمار می‌روند و نقش مهمی در شکل‌دهی به آینده این فضای استراتژیک دارند. از نظر مدکالف، برای مدیریت رقابت‌های منطقه‌ای، رویکردی مبتنی بر توسعه، بازدارندگی و دیپلماسی مورد نیاز است تا «هم‌زیستی رقابتی» میان کشورها برقرار شود (Metcalf, 2020: 120-121; Metcalf, 2020: 247).

روابط قدرت در آسیا-پاسفیک به شکل‌گیری معماری امنیتی خاصی منجر شده است که ترکیبی از اتحادهای دوجانبه، ترتیبات چندجانبه و نهادهای منطقه‌ای است. در قلب این معماری، شبکه‌ای از اتحادهای دوجانبه آمریکا با ژاپن، کره جنوبی، استرالیا، فیلیپین و تایلند قرار دارد که اغلب به «سیستم سانفرانسیسکو»^۱ یا «چرخ و پره»^۲ معروف است که در این سیستم آمریکا به‌عنوان توپ و مرکز عمل می‌کند درحالی‌که کشورهای ژاپن، کره جنوبی، فیلیپین، تایلند، استرالیا و نیوزیلند نقش شاخه‌های این سیستم را ایفا می‌کنند (Izumikawa, 2020: 12).

قابل توجه اینکه، رقابت قدرت در منطقه حتی درباره نام و مفهوم‌سازی منطقه نیز وجود دارد. اصطلاح سنتی «آسیا-پاسفیک» که عمدتاً به منطقه شرق و جنوب شرق آسیا و اقیانوسیه اشاره دارد، اکنون با مفهوم گسترده‌تر «اقیانوس هند-آرام» به چالش کشیده شده است. این اصطلاح جدید که ابتدا توسط استراتژیست‌های ژاپنی و هندی مطرح شد و سپس توسط آمریکا و استرالیا پذیرفته شد، گستره جغرافیایی وسیع‌تری شامل اقیانوس هند تا اقیانوس آرام را پوشش می‌دهد (Metcalf, 2020: 34; Ladwig, 2024). چین در مقابل، بیشتر بر مفهوم «آسیا-پاسفیک» تأکید می‌کند و مفهوم «اقیانوس هند-آرام» را نوعی استراتژی محاصره تلقی می‌کند. این تفاوت در نام‌گذاری، نشان‌دهنده رقابت عمیق‌تر بر سر نظم منطقه‌ای و جهانی است (Womack, 2023).

1. The San Francisco System
2. Hub and Spokes

۳-۴. مجاورت جغرافیایی

منطقه آسیا-پاسیفیک از نظر جغرافیایی بسیار گسترده و متنوع است و شامل کشورهایی با ماهیت‌های سرزمینی متفاوت (قاره‌ای، شبه‌جزیره‌ای و جزیره‌ای) می‌شود. این تنوع جغرافیایی باعث شکل‌گیری الگوهای امنیتی پیچیده‌ای شده است:

در شبه‌جزیره کره، مجاورت جغرافیایی خطرات امنیتی فوری ایجاد می‌کند. سئول، پایتخت کره جنوبی، تنها ۵۶ کیلومتر از منطقه غیرنظامی مرزی فاصله دارد و در محدوده توپخانه‌های کره شمالی قرار می‌گیرد. در سال ۲۰۲۲، کره شمالی ۶۹ تست موشکی بالستیک انجام داده است که این تعداد بیشترین تعداد تست موشکی این کشور از سال ۱۹۸۴ تاکنون است (Yoon, 2024). نزدیکی جغرافیایی کره شمالی، کره جنوبی، ژاپن و چین باعث می‌شود که ژئوپلیتیک هسته‌ای در شمال شرق آسیا به شدت به هم پیوسته باشد (Kim, 2014: 11; Takada, 2008: 1683).

همچنین مجاورت جغرافیایی در دریای جنوبی چین به‌ویژه چالش‌برانگیز است؛ زیرا مرزهای دریایی به‌سادگی قابل تعیین نیستند و منابع طبیعی با یکدیگر همپوشانی دارند. مناطق ساحلی-اقیانوسی از طریق هفت عامل اصلی: مکانی-فضایی، اقتصادی، سیاسی، فرهنگی، اجتماعی، نظامی و زیست‌محیطی، با مقوله امنیت ملی پیوند پیدا می‌کنند و هر یک از این عوامل می‌توانند به شکل مستقیم یا غیرمستقیم بر ثبات، قدرت و منافع استراتژیک کشور تأثیرگذار باشند (حافظ‌نیا، ۱۴۰۱: ۲۲-۲۳). از این رو، ادعاهای متداخل چین، ویتنام، فیلیپین، مالزی، برونئی و تایلند در دریای چین جنوبی منجر به مناقشه‌ای پیچیده شده که نشان‌دهنده نقش محوری مجاورت جغرافیایی در شکل‌دهی به مسائل امنیتی منطقه است. هیچ‌یک از این کشورها نمی‌توانند بدون توجه به ادعاها و اقدامات سایر کشورهای ساحلی، امنیت خود را در منطقه تأمین کنند (Hayton, 2014: 64).

مجاورت جغرافیایی تنگه‌های حیاتی در آسیا-پاسیفیک نمونه دیگری از اهمیت این متغیر است. تنگه مالاکا یکی از مهم‌ترین گذرگاه‌های دریایی جهان است که سنگاپور، مالزی و اندونزی را به هم متصل می‌کند. این تنگه مسیر عبور حدود یک‌چهارم از تجارت دریایی

جهان است، ۷۰ درصد سوخت PRC و LNG و حدود ۶۰ درصد تجارت چین از طریق این کانال صورت می‌گیرد که این موضوع اهمیت این کانال به‌ویژه از بعد امنیتی را از نقطه‌نظر چین افزایش می‌دهد (Paszak, 2021). امنیت این تنگه به‌طور مستقیم با امنیت ملی کشورهای منطقه و فراتر از آن مرتبط است. دزدی دریایی، تروریسم و آلودگی زیست‌محیطی در تنگه مالاکا، تهدیداتی فرامرزی هستند که به دلیل مجاورت جغرافیایی، مستلزم همکاری کشورهای منطقه هستند (Bibi et al, 2024: 489).

۴-۴. ساختار آنارشیک یا وجود حداقل دو بازیگر

نظام بین‌الملل ذاتاً آنارشیک است، به این معنا که فاقد یک اقتدار مرکزی برای اعمال نظم و قانون میان کشورهاست. در چنین شرایطی، بنیان‌های جغرافیایی و ژئوپلیتیکی موجب تداوم رقابت در روابط بین‌الملل میان کشورها و قدرت‌ها می‌شوند. همین ویژگی باعث می‌شود که کشورها و قدرت‌ها برای تأمین منافع ملی، حفظ امنیت و دستیابی به موازنه قدرت، همواره در حال رقابت و تعامل استراتژیک با یکدیگر باشند (حسن‌پور، ۱۴۰۴: ۱۸). آسیا-پاسفیک نمونه بارزی از یک منطقه با ساختار آنارشیک است که در آن، به‌رغم وجود نهادها و سازمان‌های منطقه‌ای متعدد، هیچ اقتدار فراملی برای تنظیم روابط امنیتی بین کشورها وجود ندارد. این وضعیت به تشدید معمای امنیت و شکل‌گیری پویایی‌های امنیتی خاصی در منطقه منجر شده است. این مبحث در چهار مورد کلی قابل بررسی است:

- ❖ گذار تاریخی قدرت: ظهور چین و واکنش آمریکا؛
- ❖ معمای امنیتی و مسابقه تسلیحاتی؛
- ❖ استراتژی‌های کشورهای کوچک‌تر در محیط آنارشیک؛
- ❖ محدودیت‌های نهادهای منطقه‌ای در محیط آنارشیک.

در دو دهه گذشته، شاهد یک تغییر تاریخی در توازن قدرت در آسیا-پاسفیک بوده‌ایم. چین که زمانی یک قدرت منطقه‌ای محسوب می‌شد، اکنون به دومین اقتصاد بزرگ جهان و یک قدرت نظامی قابل توجه تبدیل شده است. طبق گزارش بانک جهانی تولید ناخالص

داخلی^۱ چین از ۹/۶ تریلیون دلار در سال ۲۰۱۳ به ۱۷/۷۹ تریلیون دلار در سال ۲۰۲۳ افزایش یافته است که این رقم افزایش ۵/۲ درصدی را در سال ۲۰۲۳ نشان می‌دهد (World Bank, 2023). این افزایش قدرت اقتصادی با رشد توانمندی‌های نظامی همراه بوده است. باتوجه به رشد اقتصادی چین، به گزارش بانک جهانی در سال ۲۰۲۵، میزان هزینه نظامی‌ای که این کشور در سال ۲۰۲۳ متحمل شده است حدود ۱/۶۶ درصد از کل GDP این کشور اعلام شده است که نسبت به سال ۲۰۲۲، ۲/۶ درصد افزایش داشته است (World Bank, 2025). «گراهام آلیسون»^۲ (۲۰۱۷) این گذار قدرت را در چهارچوب «تله توسیدید»^۳ به این صورت تحلیل می‌کند که وقتی یک قدرت در حال ظهور (چین)، یک قدرت مسلط (آمریکا) را به چالش می‌کشد، خطر درگیری افزایش می‌یابد. او با بررسی ۱۶ مورد مشابه در ۵۰۰ سال گذشته نشان می‌دهد که ۱۲ مورد به جنگ منجر شده است (Allison, 2017: 29).

در واکنش به افزایش قدرت چین، آمریکا استراتژی «چرخش به آسیا»^۴ را در دوران اوباما و استراتژی «اقیانوس هند-آرام آزاد و باز»^۵ را در دوران ترامپ و بایدن اتخاذ کرده است (Milot-Poulin, 2021: 1). در سال ۲۰۲۵، دونالد ترامپ در دوران ریاست‌جمهوری، جنگ تجاری شدیدی را با چین آغاز کرد که شامل وضع تعرفه‌های سنگین بر کالاهای وارداتی بود. تعرفه‌های آمریکا بر کالاهای چینی به ۱۴۵ درصد افزایش یافت، درحالی‌که چین نیز در پاسخ، تعرفه‌های ۱۲۵ درصدی بر کالاهای آمریکایی اعمال کرد. این سیاست‌ها با هدف حمایت از تولید داخلی و کاهش وابستگی به چین اجرا شد، اما منجر به تنش‌های اقتصادی، افت بازار سهام و افزایش نرخ بهره شد. ترامپ اعلام کرد که تعرفه‌ها کاهش می‌یابند؛ اما به صفر نمی‌رسند، درحالی‌که وزیر خزانه‌داری خواستار کاهش تنش‌ها شد. این جنگ تجاری پیامدهای مهمی برای اقتصاد جهانی داشته است (Davidson, 2025).

1. GDP: Gross Domestic Product

2. Graham T. Allison

3. Thucydides Trap

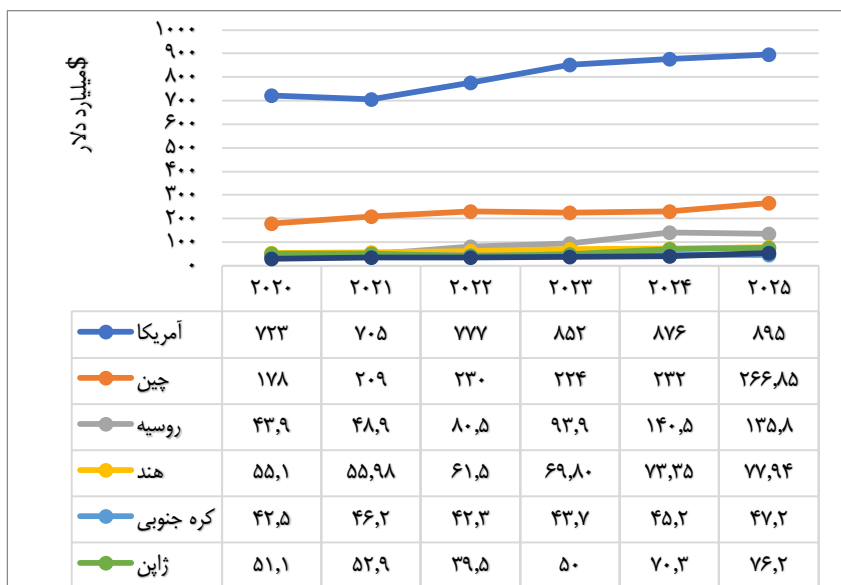
4. Pivot to Asia

5. Free and Open Indo-Pacific

همچنین معمای امنیت در آسیا-پاسفیک آشکارا در افزایش هزینه‌های نظامی کشورهای منطقه نمایان است. طبق گزارش مؤسسه تحقیقات صلح بین‌المللی استکهلم (SIPRI)^۱، هزینه‌های نظامی در آسیا و اقیانوسیه در سال ۲۰۲۴ نسبت به سال ۲۰۱۵، ۴۶ درصد و نسبت به سال ۲۰۲۳، ۶/۳ درصد افزایش داشته است (SIPRI, 2025: 7). این افزایش هزینه‌های نظامی با نوسازی و گسترش توانمندی‌های نظامی همراه بوده است. چین ناوگان دریایی خود را به سرعت گسترش داده و از لحاظ تعداد شناورها از آمریکا پیشی گرفته است. براساس گزارش «IISS»^۲، نیروی دریایی چین در سال ۲۰۲۴ شامل ۲۳۴ ناو جنگی بود، درحالی‌که نیروی دریایی آمریکا ۲۱۳ ناو جنگی داشت، هرچند که از نظر تناژ و قابلیت‌های پیشرفته، نیروی دریایی آمریکا همچنان برتر است (Palmer et al, 2024). نمونه دیگری از معمای امنیت در منطقه، موضوع واکنش‌های زنجیره‌ای به برنامه هسته‌ای و موشکی کره شمالی است. در پاسخ به آزمایش‌های موشکی کره شمالی، کره جنوبی و آمریکا سیستم دفاع ضد موشکی THAAD را در سال ۲۰۱۶ در کره جنوبی مستقر کردند. چین این اقدام را تهدیدی علیه امنیت خود تلقی کرد، زیرا رادارهای پیشرفته این سیستم می‌توانند تحرکات نظامی درون خاک چین را نیز رصد کنند (Swaine, 2017: 51-52). تمامی موارد مذکور در سایه اهمیت روزافزون هزینه‌های نظامی و گسترش بودجه دفاعی کشورهای منطقه رخ می‌دهد (شکل ۳).

1. Stockholm International Peace Research Institute
2. International Institute for Strategic Studies

شکل ۳: مقایسه رشد بودجه دفاعی کشورهای اصلی منطقه، از سال ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۵

(source: www.defense.gov; www.globalfirepower.com)

البته کشورهای کوچک‌تر منطقه آسیا-پاسفیک استراتژی‌های متنوعی برای مدیریت روابط خود با قدرت‌های بزرگ در محیط آنارشیک اتخاذ کرده‌اند. «جایان»^۱ این استراتژی‌ها را در طیفی از «همراهی»^۲ تا «موازنه‌سازی»^۳ طبقه‌بندی کرده‌اند (Ja Ian, 2003: 1). بسیاری از کشورهای منطقه استراتژی «پرچین‌سازی»^۴ را اتخاذ کرده‌اند که ترکیبی از همکاری اقتصادی با چین و حفظ روابط امنیتی با آمریکا است. سنگاپور نمونه‌ای از کشوری است که این استراتژی را با موفقیت به کار گرفته است (Hu et al, 2025: 3). این کشور روابط اقتصادی عمیقی با چین دارد (چین بزرگ‌ترین شریک تجاری سنگاپور است)، اما در عین حال، همکاری‌های امنیتی خود با آمریکا را حفظ کرده و به نیروهای آمریکایی اجازه استفاده از پایگاه دریایی چانگی را داده است.

1. Ja Ian
2. Bandwagoning
3. Balancing
4. Hedging

به‌رغم وجود نهادهای متعدد منطقه‌ای در آسیا-پاسفیک، ساختار آنارشیک باعث محدود شدن اثربخشی این نهادها در مدیریت مسائل امنیتی شده است. برای مثال، هنجارهای آ.سه.آن به‌ویژه اصل عدم‌مداخله، مانع از اقدام جمعی مؤثر در مواجهه با چالش‌های امنیتی منطقه‌ای شده است (Acharya, 2014: 153-157).

این محدودیت به‌وضوح در واکنش به بحران دریای جنوبی چین قابل‌مشاهده است. برخلاف اروپا که در آن نهادهای فراملی مانند اتحادیه اروپا و ناتو توانسته‌اند تا حدودی بر آنارشی منطقه‌ای غلبه کنند، نهادهای امنیتی در آسیا-پاسفیک عمدتاً ماهیت مشورتی دارند و فاقد سازوکارهای اجرایی قوی هستند.

این تفاوت تا حد زیادی ناشی از تنوع بیشتر منافع و هویت‌ها، سطوح مختلف توسعه اقتصادی و سیاسی و تجارب تاریخی متفاوت در آسیا-پاسفیک است (Duffield, 2003: 244).

۴-۵. استقلال نسبی

در منطقه آسیا-پاسفیک، کشورهای کوچک و متوسط با چالش‌های زیادی در حفظ استقلال راهبردی خود مواجه هستند، به‌ویژه در شرایط رقابت فزاینده میان چین و آمریکا. سیستم اتحادهای آمریکا که به‌عنوان مدل «چرخ و پره» شناخته می‌شود، همچنان به‌عنوان الگوی غالب امنیتی در منطقه عمل می‌کند و به ایالات متحده امکان می‌دهد نفوذ گسترده‌ای بر سیاست‌های امنیتی متحدان خود داشته باشد. درعین‌حال، رشد وابستگی اقتصادی کشورهای منطقه به چین، محدودیت‌های قابل‌توجهی بر خودمختاری این کشورها اعمال کرده است. به‌ویژه ژاپن و کره جنوبی، به‌عنوان دو متحد کلیدی آمریکا، با چالش‌های راهبردی عمده‌ای روبه‌رو هستند؛ چراکه از یک‌سو به امنیت فراهم‌شده توسط ایالات متحده متکی‌اند و از سوی دیگر، ناگزیر از حفظ روابط اقتصادی عمیق با چین هستند. این وضعیت، آن‌ها را با دوراهی‌ها و چالش‌های راهبردی در سیاست خارجی و امنیتی‌شان مواجه ساخته است (Cha, 2016: 215-219). این وابستگی دوگانه به قدرت‌های بزرگ، امکان سیاست‌گذاری مستقل برای این کشورها را محدود کرده است. «آ.سه.آن» نیز تلاش کرده است با توسعه مفهوم «محوریت آ.سه.آن»، درجات مختلفی از استقلال را در برابر قدرت‌های بزرگ حفظ کند، اما رقابت

روزافزون میان چین و آمریکا، این استراتژی و توانایی «آ.سه.آن» برای حفظ محوریت خود در معماری امنیتی منطقه‌ای آسیا-پاسیفیک را با چالش‌هایی روبه‌رو کرده است (Chong, 2018: 197, 58, 302). علاوه بر این، آمریکا با بهره‌گیری از ساختار اتحادهای دوجانبه و ابزارهای سیاسی و امنیتی، اهرم قابل توجهی برای اعمال فشار بر متحدان منطقه‌ای خود ایجاد کرده است و این موضوع عملاً منجر به محدودیت استقلال و گزینه‌های سیاست‌گذاری مستقل این کشورها می‌شود (Cha, 2016: 4, 219).

نتیجه‌گیری و پیشنهاد

منطقه آسیا-پاسیفیک یکی از مهم‌ترین مناطق جغرافیایی و ژئوپلیتیکی جهان است که در شکل‌گیری و تحول نظم و امنیت جهانی در قرن بیست و یکم نقش مهمی دارد. چالش‌های امنیتی درهم‌تنیده و پیچیده‌ای در این منطقه وجود دارد که تحلیل آن را دشوار می‌سازد. یکی از نظریه‌های مهم در تحلیل این موضوع، نظریه مجموعه امنیت منطقه‌ای بری بوزان است. از نظر بوزان، ساختار بنیادین یک مجموعه امنیتی دارای چهار مؤلفه: مرز، ساختار آنارشیک، قطبش و ساخت اجتماعی است که بر شاخص‌های پنج‌گانه استوار است: وابستگی متقابل امنیتی، ساخت اجتماعی (الگوهای دوستی و دشمنی)، مجاورت جغرافیایی، ساختار آنارشیک (وجود حداقل دو بازیگر) و استقلال نسبی.

نتیجه تحقیق حاضر نشان می‌دهد:

- ❖ در شاخص اول یعنی وابستگی متقابل امنیتی، کشورهای منطقه از وابستگی امنیتی بالایی نسبت به یکدیگر برخوردارند که این وابستگی در روابط سه‌جانبه آمریکا، چین و ژاپن، بحران شبه‌جزیره کره (برنامه هسته‌ای کره شمالی)، وابستگی متقابل در مناقشات سرزمینی (دریای جنوبی چین) و تهدیدات غیرستنی مانند تروریسم، دزدی دریایی، قاچاق انسان و مواد مخدر، امنیت سایبری و تغییرات اقلیمی مواجه است و تأثیرات فراملی این موارد بر کشورهای حاضر به‌عنوان چالش‌های امنیتی پیش‌روی آسیا-پاسیفیک در نظر گرفته می‌شود.

❖ در شاخص دوم یعنی ساخت اجتماعی (الگوهای دوستی و دشمنی)، آسیا-پاسفیک با الگوهای پیچیده که به شدت تحت تأثیر تاریخ، به ویژه تجربه استعمار، جنگ جهانی دوم، جنگ سرد و اختلافات سرزمینی قرار دارد همراه است. مسائل تاریخی و هویتی که در قالب میراث تاریخی: جنگ، اشغال و خاطرات جمعی، شکاف ایدئولوژیک و تقابل ارزش‌ها، طیف روابط قدرت در منطقه، معماری امنیتی چندلایه و رقابت گفتمانی آسیا-پاسفیک در برابر اقیانوس هند-آرام نمود پیدا کرده‌اند، مهم‌ترین چالش‌های امنیتی پیش‌روی منطقه هستند.

❖ در شاخص سوم یعنی مجاورت جغرافیایی، چالش‌های امنیتی منطقه آسیا-پاسفیک، در سه زیرمنطقه شمال شرق آسیا، دریای جنوبی چین و تنگه‌های استراتژیک قابل‌شناسایی هستند به طوری که حوزه‌های بحران‌زا در هریک از زیرمناطق مذکور باتوجه به مجاورت جغرافیایی در معماری امنیتی آسیا-پاسفیک چالش‌برانگیز هستند.

❖ در شاخص چهارم یعنی ساختار آنارشیک (وجود حداقل دو بازیگر)، مهم‌ترین چالش‌های امنیتی آسیا-پاسفیک به عنوان یک نمونه بارز از یک منطقه با ساختار آنارشیک، هیچ اقتدار عالی در منطقه وجود ندارد؛ معمای امنیتی و رقابت‌های تسلیحاتی قدرت‌ها و سیاست‌های دوگانه کشورهای دیگر در کنار ناکارآمدی عملی نهادهای منطقه‌ای در این محیط آنارشیک، در این بخش هستند. علی‌رغم شکل‌گیری قدرت‌های منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای از جمله چین در دهه‌های گذشته که البته واکنش‌های مداخله‌گرایانه ایالات متحده را بیش‌ازپیش برانگیخته است.

❖ در شاخص پنجم یعنی استقلال نسبی، در شرایط رقابت فزاینده چین و آمریکا، کشورهای کوچک و متوسط با چالش‌های گسترده‌ای در راستای حفظ استقلال راهبردی خود از قدرت روزافزون چین و نفوذ گسترده و امنیتی ایالات متحده مواجه هستند. «آ.سه.آن» نیز در شرایطی که قدرت‌های بزرگ از دیپلماسی اجباری استفاده

می‌کنند تا کشورهای کوچک‌تر را تحت فشار قرار دهند و آن‌ها را وادار به پیروی از سیاست‌های خاصی کنند، در کمک به استقلال آن‌ها توفیق چندانی نداشته است.

پیشنهادهای پژوهش

- ✓ تلاش در جهت برقراری تعادل نسبت به کشورهای تأثیرگذار و مؤلفه‌های قدرت در آسیا-پاسیفیک؛
- ✓ توجه بیشتر به بنادر اقیانوسی ایران مربوط به حوزه‌های دفاعی، سیاسی و اقتصادی مرتبط با آسیا-پاسیفیک؛
- ✓ اختصاص مطالعات بیشتر در حوزه روابط دو یا چندجانبه در آسیا-پاسیفیک؛
- ✓ تمرکز بیشتر در خصوص استراتژی‌های کلان در شرق آسیا؛
- ✓ توجه بیشتر به پتانسیل‌های گروه‌بندی‌های منطقه‌ای در آسیا-پاسیفیک.

فهرست منابع

- بوزان، بری؛ ویور، اوله (۱۳۸۸). *مناطق و قدرت‌ها*، ترجمه رحمان قهرمان پور، چاپ اول، تهران: پژوهشکده مطالعات راهبردی.
- حافظ نیا، محمدرضا؛ رشید، غلامعلی؛ رومینا، ابراهیم؛ حسینی سعدی، حسین (۱۴۰۱). *مقاله پژوهشی: تبیین نظری تأثیر عوامل جغرافیایی و ژئوپلیتیکی مناطق ساحلی اقیانوسی بر امنیت ملی*. مطالعات دفاعی استراتژیک، ۲۰(۸۹)، ۵-۲۶.
- حسن پور، حمید (۱۴۰۴). *جایگاه ژئوپلیتیکی عراق در رقابت‌های منطقه‌ای جمهوری اسلامی ایران و عربستان سعودی*. مطالعات دفاعی استراتژیک، ۲۳(۹۹)، ۳۰-۵۱.
- خضری، رؤیا (۱۴۰۱). *آسیا پاسفیک در قرن بیست و یکم: فرصت‌ها و چالش‌ها*. فصلنامه سیاست خارجی، ۳۶(۲): ۱۰۸-۷۵.
- زارعی، بهادر؛ موسوی شهیدی، سید مهدی (۱۳۹۹). *همکاری‌های ژئواکونومیک و رقابت‌های ژئوپلیتیکی چین و آمریکا در منطقه آسیا-پاسفیک در قرن بیست و یکم*. پژوهش‌های جغرافیای انسانی، ۵۲(۳): ۱۱۳۰-۱۱۰۳.
- شفیعی، نوذر (۱۳۹۹). *جنگ سرد جدید: تحلیلی بر نظم امنیتی در حوزه آسیا پاسفیک*. فصلنامه رهیافت‌های سیاسی و بین‌المللی، ۱۱(۸): ۱-۱۱.

References

- Acharya, A. (2014). *Constructing a security community in Southeast Asia: ASEAN and the problem of regional order* (3rd ed.). Routledge. DOI:10.4324/9781315796673
- Allison, G. (2017). *Destined for war: Can America and China escape Thucydides's trap?* Massachusetts: Houghton Mifflin Harcourt.
- Bibi, Hajra & Aimen, Um-e & Farooq, Hina (2024). Strait of Malacca and the Maritime Security: Safeties of the Regional Powers. *Annals of Human and Social Sciences*, 5(4): 488-498. DOI:10.35484/ahss.2024(5-IV)44
- Buzan, B. (1993). From International System to International Society: Structural Realism and Regime Theory Meet the English School. *International Organization*, 47(3): 327-352.
- Buzan, B., & Wæver, O. (2003). *Regions and powers: The structure of international security*. Cambridge: Cambridge University Press. DOI:10.1017/CBO9780511491252
- Buzan, B., Wæver, O., & de Wilde, J. (1998). *Security: A New Framework for Analysis*. London: Lynne Rienner Publishers, Boulder.
- Caballero-Anthony, M. (2005). *Regional security in Southeast Asia: Beyond the ASEAN way*. Singapore: ISEAS Publishing. DOI:10.1355/9789812307095
- Cha, Victor D. (2016). *Powerplay: The Origins of the American Alliance System in Asia*. Princeton, NJ :Princeton University Press.
- Chong, A. (2018). *International security in the Asia-Pacific: Transcending ASEAN towards transitional polycentrism*. Heidelberg: Springer. DOI:10.1007/978-3-319-60762-7
- Christoffersen, G. (2009). Russia's breakthrough into the Asia-Pacific: China's role. *International Relations of the Asia-Pacific*, 10(1): 61-91.
- Davidson, H. (Cited 2025 Apr 22). Trump says China tariffs will drop 'substantially – but it won't be zero'. The Guardian News Agency. URL: <https://www.theguardian.com/us-news/2025/apr/22/trump-china-tariffs>
- Duffield, J. S. (2003). Asia-Pacific security institutions in comparative perspective. In G. J. Ikenberry & M. Mastanduno (Eds.), *International Relations Theory and the Asia-Pacific*. Pp. 243-270. Columbia University Press.
- Eades, J. S. & Cooper, M. J. M. (2010). The Asia Pacific world: A summary and an agenda. *Ritsumeikan Asia Pacific University*, 1(1): 1-22. DOI: 10.3167/apw.2010010101
- ESCAP (2023). *Asia-Pacific disaster report 2023: Seizing the moment: Targeting transformative disaster risk resilience*. United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific.
- Grabowski, Wojciech (2020). Application of the Regional Security Complex Theory, *Polish Political Science Studies*, vol. 68(4): 18-31. DOI:10.15804/athena.2020.68.02
- Hayton, Bill. (2014). *The South China Sea: The Struggle for Power in Asia*. New Haven: Yale University Press.
- Hicks, K. (2015). Political order and political decay: From the industrial revolution to the globalization of democracy [Review of the book *Political Order and Political Decay: From the Industrial Revolution to the Globalization of Democracy* by F. Fukuyama]. *Oklahoma Politics*, 25: 121-123.
- Hook, S. W. (2016). *U.S. foreign policy: The paradox of world power* (5th ed.). Washington, D.C.: CQ Press.

- Hook, S. W., & Spanier, J. (2018). American foreign policy since World War II (21st ed.). Washington, D.C.: CQ Press.
- Hook, S. W., & Zhang, G. (1998). Japan's aid policy since the Cold War: Rhetoric and reality. *Asian Survey*, 38(11): 1051-1066. DOI: 10.2307/2645685
- Hosaka, Yuji (2021). Why Did the 2015 Japan-Korea 'Comfort Women' Agreement Fall Apart. *The Diplomat*, News Agency. URL: <https://thediplomat.com/2021/11/why-did-the-2015-japan-korea-comfort-women-agreement-fall-apart/>
- Hu, Q., Yuan, L. & Liu, B. (2025). Spatiotemporal evolution of hedging effects in Asia-Pacific countries amid Sino-US competition: Insights from massive event data. *PLoS ONE*, 20(1): e0317308. DOI: 10.1371/journal.pone.0317308
- Ikenberry, G. J. (2020). A world safe for democracy: Liberal internationalism and the crises of global order. New Haven: Yale University Press. DOI: 10.2307/j.ctv15pjxns
- Izumikawa, Yasuhiro (2020). Network Connections and the Emergence of the Hub-and-Spokes Alliance System in East Asia. *International Security*. 45(2): 7-50. DOI: 10.1162/isec_a_00389
- Ja Ian, Chong (2003). Revisiting Responses to Power Preponderance: Going Beyond The Balancing-Bandwagoning Dichotomy. *Institute of Defence and Strategic Studies Singapore*. No. 54: 31.
- Jeanne Milot-Poulin & Rachel Sarfati & Jonathan Paquin (2021). The American Strategic Pivot in the Indo-Pacific. Policy Brief 15, Network for Strategic Analysis. URL: <https://ras-nsa.ca/the-american-strategic-pivot-in-the-indo-pacific/>
- Jervis, R., & Rapp-Hooper, M. (2018). Perception and misperception on the Korean Peninsula: How unwanted wars begin. *Foreign Affairs*, 97(3): 103-117. URL: <https://www.jstor.org/stable/44822148>
- Kim, Cheol-Su (2014). Environmental Radiation Monitoring System in Korea. *Korea Institute of Nuclear safety*.
- Kim, Sung Chull (2024). North Korea's Nuclear Advancement and Its Increasing Impact on International Security. *East Asian Policy*. 16(2): 7-19. DOI: 10.1142/S1793930524000096
- Ladwig, W. (Cited 2024 Apr 30). The Indo-Pacific in Indian Foreign Policy. Policy briefs, RUSI. URL: <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/policy-briefs/indo-pacific-indian-foreign-policy>
- Lanteigne, M. (2020). Chinese foreign policy: An introduction (4th ed.). London: Routledge.
- Mahbubani, K. (2020). Has China won? The Chinese challenge to American primacy. New York: PublicAffairs.
- McDevitt, Michael A. & Lea, Catherine K. (2013). Japan's Territorial Disputes: CNA Maritime Asia Project: Workshop Three. CAN analysis & solutions.
- McLaughlin, Jonathan (2017). North Korea Nuclear Milestones – 1962-2017. Wisconsin Project on Nuclear Arms Control. URL: <https://www.wisconsinproject.org/north-korea-nuclear-milestones/>
- Medcalf, R. (2020). Indo-Pacific empire: China, America and the contest for the world's pivotal region. Manchester: Manchester University Press.
- Nagy, Stephan R. (2013). Territorial Disputes, Trade and Diplomacy: Examining the repercussions of the Sino-Japanese territorial dispute on bilateral trade. *China Perspective*, Pp. 45-57. DOI: 10.4000/chinaperspectives.6321

- O'Rourke, R. (2024). U.S.-China strategic competition in South and East China Seas: Background and issues for Congress. Congressional Research Service.
- Palmer, Alexander & Carroll, Henry H. & Velazquez, Nicholas (Cited 2024 Jun 5). Unpacking China's Naval Buildup. CSIS (Center for Strategic and International Studies). URL: <https://www.csis.org/analysis/unpacking-chinas-naval-buildup>
- Paszak, Pawel (Cited 2021 February 28). China and the "Malacca Dilemma". Warsaw Institute. URL: <https://warsawinstitute.org/china-malacca-dilemma/>
- ReCAAP Information Sharing Centre. (2025). 1st Quarter report, Piracy and Armed Robbery against Ships in Asia.
- Seung-woo, Kang (Cited 2016 Jul 12). Seongju picked as site for THAAD battery. The Korean Times. URL: http://www.koreatimes.co.kr/www/news/nation/2016/07/205_209205.html
- SIPRI (2025). Trends in world military expenditure. Stockholm International Peace Research Institute. DOI: 10.55163/AVEC8366
- Smith, S. A. (2019). Japan rearmed: The politics of military power. Cambridge, MA: Harvard University Press. DOI: 10.2307/j.ctv253f7n3
- Snedden, C. (2018). Regional Security Architecture: Some Terms and Organizations. Daniel K. Inouye Asia-Pacific Center for Security Studies.
- Storey, I. (2015). China's "terraforming" in the Spratlys: A game changer in the South China Sea? ISEAS Perspective, 29: 1-12.
- Swaine, M. D. (2017). Chinese views on South Korea's deployment of THAAD. China Leadership Monitor, 52: 1-15.
- Szydzisz, M. (2019). Sekurytyzacja jako narzędzie polityki zagranicznej Izraela w świetle teorii regionalnych kompleksów bezpieczeństwa. Warszawa: Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego.
- Takada, Jun (2008). Dose prediction in Japan for nuclear test explosions in North Korea, Applied Radiation and Isotopes, 66(11): 1683-1685. DOI: 10.1016/j.apradiso.2007.11.025.
- Tan, A. T. H. (2024). Contemporary terrorism challenges and responses in the Indo-Pacific. Journal of Policing, Intelligence and Counter Terrorism, 19 (3): 297-304. DOI: 10.1080/18335330.2024.2346474
- Tow, W. T. & Loke, B. (2009). Rules of engagement: America's Asia-Pacific security policy under an Obama administration. Australian Journal of International Affairs, 63 (4): 443-457. DOI: 10.1080/10357710903312546
- UNCTAD (2024). review of maritime transport 2024: Navigating maritime checkpoints. UN Trade and Development (UNCTAD) calculations.
- Wang, Z. (2012). Never forget national humiliation: Historical memory in Chinese politics and foreign relations. New York: Columbia University Press.
- Womack, Brantly (Cited 2023 Dec 14). The Indo-Pacific versus Pacific Asia. Foreign policy, China-US Focus. URL: <https://www.chinausfocus.com/foreign-policy/the-indo-pacific-versus-pacific-asia>
- Wu, Jiacheng (2023). Comparing the Economy Between China and Japan. Highlights in Business, Economics and Management, 16, 554-563. <https://doi.org/10.54097/hbem.v16i.10649>
- Xianghong, Z., & Shaowen, Z. (2021). From "Asia Pacific" to "Indo Pacific": The adjustment of American Asia Pacific strategy from the perspective of critical geopolitics, East Asian Affairs, 1(2): 1-41, DOI:10.1142/S2737557921500091

- Yoon, L. (2024). Timeline of successful and failed ballistic missile tests by North Korea 1984-2024. Statista, global data and business intelligence platform. URL: <https://www.statista.com/statistics/752640/ballistic>

